

[**Oluf Johansen.**]

ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Krarup) fremførte. Det ærede Medlem nævnte, at der paa visse Omraader kunde være en Tvang for Kvarterværterne. Deri har det ærede Medlem vist Ret. Men naar alt kommer til alt, er Tvangen vel alligevel størst for Soldaterne, og derfor giver jeg det ærede Medlem Ret i hans Betragtninger; maaske burde Statsmagten nu, da vi staar over for store Indkvarteringer, tage den Tanke op til Overvejelse — og jeg kan maaske sige til velvillig Overvejelse — at yde Støtte til det Arbejde, der gennem betydelige Organisationer udføres for at gøre Forholdene for de indkvarterede Soldater saa gode som muligt.

Hermed skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag.

J. S. Foget: Det vilde være en Misforstaaelse, hvis man troede, at Spørgsmaalet om 32 Øre mere eller mindre om Dagen vilde være i Stand til at fjerne det Irritationsmoment, som Indkvartering kan være. Derfor vil jeg gerne understrege, at det, det i første Instans drejer sig om netop i dette Forhold, er, at man fra begge Sider viser god Vilje. Jeg tror, jeg tør sige, at Landbefolkningen som Helhed — Undtagelser bekræfter Regelen — tager med Velvilje imod en Indkvartering og gør det bedst mulige for de indkvarterede Soldater. Jeg tror ogsaa, at de allerfleste Soldater vil gøre, hvad de kan, for at gengælde en saadan Venlighed hos Kvarterværterne. Der er i saa Henseende opstaaet Rygter — om disse Rygter taler sandt, ved jeg ikke, men vi har her Lejlighed til at faa dem bekræftet eller afkræftet — om, at man fra Hærledelsens Side lægger Hindringer i Vejen for, at de indkvarterede Soldater kan gøre Kvarterværterne enkelte Smaatjenester. Hvis dette er rigtigt, burde det rettes, thi det er et langt større Irritationsmoment, end om der betales 32 Øre mindre om Dagen. Jeg finder den foreslaaede Forhøjelse rimelig. Jeg vil ikke paa nogen Maade gaa ind i en Diskussion om, hvorvidt den dækker eller ikke dækker, for det kan ikke blive det, der bliver Hovedspørgsmaalet i denne Sag.

Der er et andet Forhold, som jeg hørte — og med Tilfredshed hørte — den ærede konservative Ordfører (Krarup) omtale, det var Spørgsmaalet om, at hver Mand fik sin egen Seng under Indkvartering. Det er jo rimeligt, at man søger at ordne det saadan, for det er ret urimeligt i mange Tilfælde at se, at de udkommanderede Soldater ligger i Halm og Hø og ikke kommer

af deres Tøj somme Tider Uger i Træk. Derfor billiger jeg i allerhøjeste Grad den Betragtning, som finder Udtryk ved denne Bestemmelse. Jeg vil dog gerne ikke alene understrege den konservative Ordførers Udtalelser om Tæpper, men hertil føje, at hvis dette skal gennemføres i Praksis, maa der vises lidt mere Smidighed, end der vises i Øjeblikket, idet man er tilbøjelig til inden for visse Kommuner at indkvartere paa enkelte Ejendomme og saa lade andre være i Fred. Ved at stille denne Fordring om en Seng til hver Soldat kan man komme ud for, at Kvarterværterne ikke kan imødekomme Kravet med de Senge, de har, saa at de altsaa bliver nødt til at anskaffe, leje eller laane Senge. Derfor vil jeg gerne stille det Spørgsmaal: Hvis det Tilfælde opstaar, at det bliver nødvendigt at indkvartere saa mange paa hver enkelt Ejendom, at vedkommende Kvartervært ikke selv har Sengsteder nok, er der da ikke Mulighed for, at Hæren kan have transportable Sengsteder til Raadighed, som Kvarterværterne kan anmode om at faa udleveret?

Der er en tredje Ting, som jeg gerne vil pege paa. Det drejer sig om den direkte Betaling til Kvarterværterne. Vi ved jo alle, at Betalingen for saavel Sengsteder, Værelser som Kostgodtgørelse for de meniges Vedkommende ydes direkte til Kvarterværterne, men vi ved ogsaa, at for Befalingsmændenes Vedkommende betales kun Værelset, hvorimod Kostgodtgørelsen skal afgøres af vedkommende Befalingsmand selv med Kvarterværten. Dette medfører, at en Kvartervært, som i hvert Fald meget nødig vil have det Ord paa sig, at han er gnieragtig eller ikke er tilstrækkelig elskværdig over for de indkvarterede, i mange Tilfælde vil sige: Jeg skal ingenting have! Det er egentlig urigtigt, at man her stiller de menige og Befalingsmændene ulige, og man udsætter Befalingsmændene for en meget ulige Behandling, for i visse Kvarterer vil Befalingsmændene faa Lov til at betale — maaske ogsaa betale rigeligt —, i andre Kvarterer kommer de slet ikke til at betale noget. Derfor vil det være rimeligt, at man ogsaa for Befalingsmændenes Vedkommende gennemfører den Ordning, der gælder for de menige, at der udbetales Kostgodtgørelse, maaske efter lidt højere Skala, men efter en fastsat Skala.

Jeg har ønsket at fremdrage disse Ting for at give Stof til Arbejdet i Udvalget. Jeg haaber, at særlig det, jeg sidst har anført, maa blive medtaget som Ændringsforslag, inden vi skal til anden Behandling af Forslaget.